

ἔχόντων, μόνην τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐποίησαν οἴαν, ἄλλοτε ἀλλαγῆ ψαύσαν τῆ στόματος, ἀρθεῖν τε τὴν φωνήν, καὶ σημαίνει πάντα ἀλλήλοις ἀβελόμεθα; Τὸ δὲ καὶ τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις δεῖναι περιγράψαντας τῆ ἔτης χρόνον, ἡμῖν δὲ συνεχῶς μέχρι γήρως ταῦτα παρεῖχεν; Οὐ τοίνυν μόνον ἤρκεσε τῷ θεῷ τῆ σώματος ἐπιμεληθῆναι, ἀλλ' (ὅπερ μέγιστόν ἐστι) καὶ τὴν ψυχὴν κρατίστην τῷ ἀνθρώπῳ ἐνέφυσε. τίνος γὰρ ἄλλης ζωῆς ψυχὴ πρῶτα μὲν θεῶν τῶν τὰ μέγιστα καὶ κάλλιστα συνταξάντων ἤσθηται ὅτι εἰσὶ; τί

psittaci et merulae et similes auiculae sermonem humanum aemulantes in communionem huius beneficii adsumendae essent. Rationis potius vsu sermo nititur, ut bene monuit iam olim Aristoteles! Ceterum in Paris. I est καὶ μὴν καὶ γλώτταν.

τὸ δὲ] Stephanus malebat haec interrogatiue legi, et intelligi πόσον ἐστὶ, vel simile quid. Leonclav. conicit τί δὲ, quod plane exhibet MS. 1. Est ἀνακολληθῆς orationis, cuius generis multa apud optimos auctores, sed imprimis ap. Xenoph. frequentia exempla sunt, notante etiam Hemsterhusio ad Lucian. p. 66. Intellige e superioribus ἢ οἷοι προνοίας ἔργον εἶναι. Ern. Mea quidem sententia est infinitivus absolute positus, intellecto εἰς, s. περὶ, quod attinet, et ex proxime antecedentibus repeti debet ἢ οἷοι θεὸς ἀνθρώπων φρονεῖσθαι; Sic infinitivus novies dicitur, infra IV, 3, 5 seqq. intellecto τί δοκεῖ σοι; aut simile quid. Cf. ad Cyrop. I, 6, 18. 26.

χρόνον] Iunt. χρόνον, vitiose.

ταῦτα] Pro ταύτας, quod est in Aldina, Paris. et Steph., existat neutrum in Iunt., Welf., et MSS. 2 et Vindob., quod Ernestus recte recepit in ed. ultima, ut exquisitius. Nam Attici, inquit, libenter post feminina neutra ponunt,

ut a multis est notatum: et potest ad ἀφροδισία referri. Cf. Gregor. dial. Att. §. 39: et ad Cyrop. VII, 5, 56. Z. Mira crisis! Sed ad rem. Venereae voluptatis vsu hunc continuat etiam multis animalibus societas humana et victus vberior. Quare caute hoc argumento utendum est!

§. 13. ὁ τοίνυν] Non concoquo hoc τοίνυν. neque enim hic aliquid e superiori colligitur; et variant libri. MS. 2 habet ὅτινος, sine sensu. Sensus requirit in hoc transitu a corpore ad animum: enimvero non modo corporis curam habuit Deus etc. Ern. At τοίνυν in transitionibus locum habere, et significare iam vero, dudum docuit Vigerus de Idiot. VIII, 9, 9.

ἐνέφυσε] MS. 2 ἐνέφυσαν, in quo intelligendum esset θεοί. Ern.

τίνος γὰρ ἄλλης] Idem argumentum de mentis humanae praestantia ex Deorum cognitione tractat Cicero N. D. II, 61.

θεῶν, τῶν etc.] MS. 2 habet θεόν, τὸν — συντάξαντα — ἐστίν; quod et ipsum rectum foret; nam utroque modo αἰσθάνεσθαι struitur. Tota orationis forma elegans est, pro ἤσθηται, ὅτι οἱ θεοὶ εἰσιν. Caeterum idem MS. post habet τί δὲ φύλον ἄλλο ὡς ἀνθρώποι, omittis θεὸς θεραπεύσει. Sed in hac ῥήσει soleo haerere in verbis